

У своєму житті я мала справу з багатьма брехунами, проте жоден з них не зрівняється з гуглом. Я не намагаюся дискредитувати славнозвісний пошуків рушій — лише хочу висвітлити його найприкріші похибки. Зокрема й ту, коли він запевнив мене, буцімто в пивничці, де я зараз сиджу (бо це єдиний заклад у маленькому містечку під назвою Медовларк у штаті Вайомінг, який і досі працює після десятої вечора в неділю), подають їжу.

Не подають.

Ще й дурна гуглівська аналітика заявляла, немовбито в цей час у «Дияволовому чоботі» (не певна, чи шинок справді так називається, адже жодної вивіски ніде немає) не мало би бути людей. А вони є.

Не надто багато, проте точно достатньо, щоб отримати принаймні «трохи людно» за шкалою відвідуваності в гуглі.

До того ж за барною стійкою розсілася бучна компанія стариганів. Звісно, гугл не міг про це попередити, однак якби на сторінці закладу була хоч одна світлина, я, певно, і сама б здогадалася.

Та взагалі б не подалася до «Дияволового чобота».

Дурний гугл.

Саме так я й уявляла пивниці в маленьких містах: на музичному автоматі грає олдскульне кантрі, в очах аж рябить від неонових декорацій, пахне затхлими цигарками, а підлога поцяткована плямами, до яких мої «мартінси» прилипають на кожному кроці.

Я не снобка та не маю нічого проти старих-добрих пивниць — просто не розраховувала, що сама до такої приблукаю. Не сьогодні.

Шинок був останнім місцем, у якому я хотіла б опинитись, полишивши Сан-Франциско та відбувши до Вайомінгу, за день до офіційного початку роботи над найбільшим проектом за всю свою кар'єру.

Але я страшенно зголодніла, та й у тому крихітному й напрочуд затишному motelі, де зупинилася на ніч, був не найліпший вайфай, тож довелося вирушити на пошуки провізії і нормального інтернету... А втім, знайшла я лиш одне з двох.

Ну що це за пивничка така — без їжі, зате з відмінним вайфаєм?

Вочевидь, така, де ще й працює дуже високий і дуже гарячий бармен, якому, коли я спитала про їжу, стало мене шкода, а відтак він вивудив з-поза стійки маленьку пачку «Дорітос» і віддав мені разом з віскі й дістичною колою. Я не питала, скільки цьому снеку років (не хотіла знати), проте мала певні здогади, ураховуючи, що чипси майже розм'якли. Смакували вони так, неначе пачка вже давно була відкрита, хоча я сама її щойно розірвала.

Опісля вместилися за високим столом у кутку. На стіні поруч висів неоновий ковбой, що осідлав пляшку пива, немов бика. Він був до абсурдного кумедний, і кутики моїх моїх вуст мимохіть розтягнулися в ледь помітній усмішці. Відчуття виявилось доволі приємним.

Правду кажучи, не знаю, чи з'їсти чипси, яким сам бог велів на пенсію, було ліпше, аніж залишитися голодною, але ось вона я — жую «Дорітос».

Я витерла сирну приправу з пальців, щоб не замастити екран айпада. Там висвічувався довгий ланцюжок нашого листування з Вестоном Райдером. Я ще раз перевірила, о котрій годині завтра вранці маю бути на ранчо «Норовиста блакить», і впевнилася, що мапа, яку завантажила на телефон для доступу офлайн, досі на місці.

У цьому вся я, Ада Гарт: при повній зброї, завжди готова до будь-чого.

Про «Норовисту блакить» я знала небагато — лише те, що Тедді розповідала останніми місяцями. З нею ми були знайомі з першого курсу університету: разом навчалися в Колорадо принаймні рік, доки я не перевелася до іншого вишу, ближче до дому.

Досі неабияк шкодую про те рішення, адже саме воно призвело до того, що я довіку називатиму «прикрою оказією», а інші — моїм весіллям.

Трусонула головою, викидаючи з неї будь-які думки про це та про нього.

Полишивши Денвер, я все одно підтримувала зв'язок з Тедді (здебільшого в соцмережах) і тепер була їй дуже вдячна. Саме вона порадила мене Вестону — який, здається, і був власником «Норовистої блакиті», проте я не знала цього напевне. У мережі (знову ж таки, дурний гугл) я знайшла інформацію лише про те, що це тваринницьке господарство площею майже три тисячі двісті гектарів.

Гадаю, я могла би просто спитати Тедді, однак не хотілось аж надто напосідати: вона й так уже багато для мене зробила.

Три тисячі двісті гектарів ніяк не вкладалися в голову, мені не вдавалося навіть уявити таких масштабів. На думку спало лише «просто, курва, безмежна просторінь» — і саме тоді від шинку долинув голос одного зі стариганів, який дошкуляв барменові:

— Та де це бачено, щоб у барі закінчився лід? — з недовірою прогарчав він.

— Там, де купа сумних дідуганів цмулять віскі замість води, — відповідь не забарилася. Я звела на них очі. Бармен трохи всміхався, тож, думаю, ця гризня не надто його чіпляла. — Гас скоро привезе. Притримайте ці напої ще хоча б на десять хвилин, — він указав на склянку перед відвідувачем. Той лише невдоволено фиркнув у відповідь.

На столі переді мною завібрував телефон, і я взяла його до рук.

Тедді: Агов! Як ти доїхала, усе гаразд?

Я: Та, уже потроху готуюся до завтра.

Тедді: СУПЕР!

Тедді: Це буде так класно.

Тедді: Заїду якось цього тижня.

Тедді: Не можу дочекатися твого зоряного часу!

Від Евана, мого бізнес-партнера (він виступав як підрядник), теж було повідомлення. І від моєї мами. Вона, найімовірніше, хотіла нагадати, що у Вайомінгу я лише марную час.

Може, й так, проте чомусь цього разу мені так не здається.

Я поклала телефон на стіл екраном долілиць. Треба зосередитись. За останні чотири місяці ми з Вестоном обмінялися сотнями листів: обговорювали його бачення й побажання, визначали терміни виконання робіт і їхню вартість, вибирали робітників... Зазвичай, уявляючи подібні проєкти, люди думають, ніби зрівняти стару будівлю із землею — крок номер один, хоча насправді це крок номер триста, не менше. Я саме прокручувала в голові всі попередні — від першого до двісті дев'яносто дев'ятого, — коли під ногами раптово матеріалізувався велетенський білий пухнастий клубок.

— Вейлоне! Твою ж наліво! — гаркнув бармен. Я припустила, що Вейлон — саме той собака, що тепер сидів біля моїх ніг і, висолопивши язик, дивився на мене великими, сповненими шаленої цікавості очима.

Яке чарівне янголя.

Я нахилилася до нього та почухала за м'якесеньким пухнатим вухом. Хех, і кількох годин у Медовларку не минуло, а це місце вже витягає з мене усмішки з рекордною швидкістю.

— Серйозно? — десь на тлі невдоволено протягнув бармен. — Та хто ходить у бари із собакою? — я звела погляд саме тієї миті, коли до зали зайшов новий відвідувач.

Бодай тобі лихо. Та чим їх тут усіх у Медовларку годують?

Зі свого місця я помітила, що цей чоловік трохи нижчий за бармена — але ненабагато. Розстібнута фланелева сорочка була накинута поверх білої футболки, що облягала груди. Погляд зіслизнув униз — аж до поношених ковбойських чобіт.

Можливо, річ у тім, що я надто довго жила в оточенні типових айтівців у спортивних жилетках, однак щось у цьому чоловікові нестерпно мене вабило.

Певно, у нього грубі руки. Руки, звиклі до праці. Лише на частку секунди я уявила, як ці руки ковзають уздовж усього мого тіла...

Ні-ні-ні. Ні. Категорично ні.

Навіть не думай.

Ти не поринатимеш в еротичні фантазії про загадкового ковбоя в скрадливих сутінках бару — навіть якщо той ковбой неймовірно гарний.

Ти приїхала сюди працювати.

До реальності мене повернув новий пухнастий друг, що взявся вилизувати мої долоні — певно, захотів скуштувати рештки підстаркуватих «Дорітос».

Бармен та ковбой розговорилися, і я, не втримавшись, нашорошила вуха: підслуховувати незнайомців — одне з моїх улюблених хобі.

— Де це бачено, щоб у барі закінчувався лід? — підколов ковбой. Компанія стариганів за барною стійкою відгукнулася схвальним поголосом.

— Де твій брат? — уточнив бармен.

— Зайнятий, — ковбой знизав плечима.

— А мій лід?

— У багажнику.

— І ти не міг його занести?

— Подумав, що з цим і ти впораєшся, — бармен похитав головою, але все одно вийшов з-за барної стійки й рушив надвір. Очевидно, цих двох щось пов'язує. Не сказала б, що вони брати (зовсім не схожі), однак щось таки є.

Не брати, але як мінімум братки.

— Забери свого собаку, — попросив він на шляху до виходу, — будь ласка.

Ковбояві очі помандрували залом (мабуть, він шукав свого собаку) й за мить спинилися на мені — мені, якій і досі сумлінно вилизували руку та яка й досі геть

безсоромно, без натяку на збентеження витріщалася на ковбоя.

Я мала б відвести погляд — але не відвела.

Звідси не видно, якого кольору його очі, однак мені кортіло дізнатись.

Ми роздивлялися одне одного набагато довше, ніж було прийнятно, — а тоді він просяяв стриманою усмішкою, від якої на щоках проступили ямочки.

Бляха, тільки не ямочки.

Їх треба заборонити на законодавчому рівні.

Або принаймні запровадити якесь обов'язкове завчасне попередження.

«Увага! Висока ймовірність появи ямочок на щоках, що може спричинити мимовільне скидання трусиків!»

Здавалося, він ось-ось вирушить до мене, проте наші химерні й напружені витрішки перервав той-таки бармен, що зі спини раптом запхав ковбоя за комір кубик льоду.

Той видав категорично немужній звук, від якого я загигикала. Звісно, усі ми такі гарячі й круті, допоки під сорочкою не опиняється невблаганний шматочок криги.

— Бруксе! Якого біса?! — зойкнув він і пересікнув плечима, немов у якомусь індійському танці, намагаючись позбутися кубика. Це було мило.

Дуже мило.

Бармен (Брукс) тільки розсміявся, повертаючись за барну стійку з мішком льоду в руці.

— Забери собаку — і тоді я, можливо, дозволю тобі залишитись і чогось випити, — озвався він.

— Гаразд, — ковбой обсмикнув сорочку та провів долонею по піщано-русявому волоссі. Тоді ступив крок у мій бік, і наші очі знову зирнулися; він дивився незмигтно. І навіть він іде до мене?..

По моїй долоні знову ковзнув теплий язик.